

Een rabbi die rust zoekt bij Christus.

<https://hdl.handle.net/1874/356303>

geel.

117

EEN RABBI DIE RUST ZOEKT BIJ CHRISTUS.

Wel mag hij die goed bekend is met het bijzondere karakter van de Rabbijnen zich verwonderen, wanneer hij hoort dat een hunner rust zoekt, niet in de studie van den Talmud of in de werken, maar in CHRISTUS JEZUS. En voornamelijk een Rabbi, die een warm hoekje heeft in het Joodsche Heiligdom, die een zeer goed inkomen geniet, die niet alleen op Sabbath, maar alle dagen visch en vleesch eet en wijn drinkt, die niet uitgegoten is geweest voor afgoden. Maar dat wat onmogelijk is bij menschen is mogelijk bij God. Want ofschoon Hij niet vele wijzen naar het vleesch krachtdadig tot zich roept en voorzeker niet vele Rabbi's, roept Hij echter, opdat Zijne Almagtige, vrije en onbepaalde genade aan alle menschen geopenbaard worde, somtijds ook eenen grooten meester tot Zijn Koningrijk van genade en heer-

lijkheid. De Almagtige en Heilige Geest kan zelfs de pijlen van overtuiging in het verharde hart van eenen grooten meester van den Talmud doen binnen dringen. „Uwe pijlen zijn scherp in het hart van 's Konings vijanden, waardoor het volk onder u ter nedervalt.” Deze waarheid vinden wij bevestigd in eenen Rabbijn, die nu een heimmelijke vriend is van mij, (schrijft Dr. PAULI te Amsterdam, in the Jewish intelligence), maar ik vertrouw, dat hij binnen kort openlijk een broeder in CHRISTUS zijn zal. Hij is een man van groote Rabbinistische, Talmudische en Kabalistische geleerdheid, uitermate doorkneed in oostersche wijsheid, omtrent 34 jaar oud, en de regtvaardigheid die uit de wet is nastrevende.

Hoe deze Rabbi met de waarheid bekend werd.

Ik hoorde van hem, dat hij een ijverig farizeër en een heftig vijand van CHRISTUS en zijne dienaaren was. Bij mij zelve denkende, dat wij kwaad met goed moeten vergelden, dacht ik er aan om aldus te handelen met dezen tegenstrever van mijn werk in het Evangelie. Ik zocht door een derde hand hem de oude wegen, eenige tractaatjes en ten laatste een Nieuw Testament in handen te geven, met den heimelijken wenk, dat een man

van zulk eene geleerdheid en zulk eenen ijver voor het geloof zijner vaderen niet moest dulden, dat zoo menigeen zijner broederen en aanverwanten ongestraft misleid werd, maar dat het om met eenen Zendeling te strijden, noodzakelijk was bekend te worden met zijne wapenen. De Rabbi had de oude wegen nog niet half doorgelezen, of zijn ijver ontbrandde in eene blakende vlam; die M. CAUL (de schrijver van de oude wegen) riep hij uit, is een ellendeling, een afvallige Rabbijn; hij verdiende gesteenigd te worden. Ik moet een boek tegen hem schrijven, en het zal de tanden hebben van eenen Leviathan, om al zijne beenderen te breken. Zijne vrouw zocht hem neder te zetten, opdat hij zich zelven niet schaden zoude door zulk eene geweldige woede en zich een koorts op den hals halen. Hij begon dag en nacht zijne aandacht te vestigen op „de oude wegen” en van lieverlede bedaarde zijn toorn en verminderde zijn ijver. Het denkbeeld van een boek te schrijven met de tanden van eenen Leviathan zonk dieper en dieper in den Oceaan der vergetelheid, en toen hij „de oude wegen” ten einde had gebracht, mompelde hij bij zich zelven: die M. CAUL is toch geleerd in de wet en in den Talmud en bemint ons Joden, maar ik heb besloten dergelijke boeken niet meer te lezen. Mijn geest wordt er

bijna door verward en om dit besluit dadelijk uit te voeren, nam hij een groot boekdeel van zijnen ouden vriend den Talmud, ten einde zijnen geest wederom in evenwigt te brengen. Maar langzamerhand werd dit moeilijker en een zekere afkeer van de kleingeestige beschouwingen van de Rabbijnen, omtrent het schoonmaken van kopjes en schotels, het waschen der handen en andere reinigingen van verschillende dingen, overmeesterde hem.

Eenige van de tractaatjes, die hij ontvangen had met de oude wegen, trokken zijne oogen. Zijn besluit om nooit weder eenige van onze boeken te lezen was verdwenen, gelijk het ook dikwijls het geval is met de goede plannen die wij vormen. Hij nam er een in handen met den titel: „bewijs dat JEZUS van Nazareth de Messias is.“ De Rabbi las het, zag de plaatsen in het Oude Testament na, schudde nu en dan zijn hoofd en mompelende, „dat zijn zeer harde zaken, ja zeer harde.“ Hij zeide tot zijne vrouw: ik moet u dit kleine boekje eens voorlezen, mijne waarde! Neen, antwoordde zij spoedig, geene boeken van de Christenen voor mij. Sints gij deze boeken begint te lezen zijt gij niet langer wat gij vroeger waart. De Rabbi antwoordde niet. Hij zeide bij zich zelve: misschien heeft zij gelijk en om een

pleister op zijn gewond geweten te leggen, voegde hij er bij: Wat! ik lees deze boeken met geen ander inzicht dan om in staat te zijn tegen die Zendelingen te schrijven.

De Rabbi baadt zich in de hoofdbron der waarheid des Christendoms en drinkt van het water des behouds.

Eenige maanden gingen voorbij en de Rabbi had hevige worstelingen door te staan met de vooroordeelen, die hij ingezogen had tegen het Christendom en zijne belijders. Ten laatste was hij ze te boven gekomen. Hij nam het Nieuwe Testament op; om zijne eigene uitdrukkingen te gebruiken, waren zijne ziel en al de magten van zijnen geest als door betoovering aan dat boek gekluisterd. Hij waakte nacht op nacht, terwijl hij iedere plaats las en met het oude Testament vergeleek, en daar de aanhalingen in het Nieuwe Testament ontleend zijn aan de vertaling der zeventigen, waarvan hij hoegenaamd geen kennis had, was het hem geene geringe moeite om de twijfelingen omtrent hare echtheid te overwinnen.

De Rabbi wordt in de Synagoge mishandeld.

Het gebeurde eens op een' avond, dat de Rabbi zich zoo verdiept had in den brief aan de Hebreën,

dat het daglicht reeds door de vensters scheen, vóór hij er aan dacht om zich ter ruste te be-
 geven. Hij droomde, zoo als hij mij zeide, van
 CHRISTUS als den waren hoogepriester van Israël,
 en hij versliep zich. De vergadering was reeds
 in de Synagoge, terwijl zij zich met niet weinig
 ongeduld afvroeg wat er geworden was van hunnen
 Rabbi, hunnen voorganger in het gebed, hunnen
 voorspraak — want zonder eenen voorlezer, die
 beschouwd wordt als een voorspraak, kan en mag
 geene openbare godsdienstoefening plaats hebben.
 De wekker wordt met alle mogelijke haast afge-
 zonden om den Rabbi te halen. Ik behoef niet te
 zeggen dat de slagen met den houten hamer luide
 en doordringend waren. Alle de doode kinderen
 van Israël zouden zulk een kloppen gehoord hebben,
 wanneer de dooden konden hooren. Haastig stond
 de Rabbi uit zijne aangename sluimering op. Hij
 goot driemalen water over zijne handen om ze te
 reinigen ten einde de heilige gedenkcdeels, den
 sluijer en andere dergelijke zaken aan te raken.
 De Rabbi is in de Synagoge in zijnen lessenaar,
 maar zijn geest is verwilderd en verward. Hij
 gevoelt wat hij nooit te voren gevoelde, een
 afkeer van deze soort van godsdienst. Zijn ge-
 weten beschuldigt hem van huichelarij en het
 gevolg is, dat hij eenige in het oog loopende

fouten maakt, juist onder het lezen van de Keri Schema (Deut. 6; 4. Hoor, Israël enz.). De Parnas (bestuurder der Synagoge) staat verwonderd; hij verbetert hem — en dat wel herhaalde malen; ten laatste ontbrandt zijn heilige ijver in woede. Vreeze bevangt hem dat de toorn Gods wegens zulk eene droevige en schrikkelijke zonde zou ontbranden tegen de geheele vergadering. Zijn toorn barst ten laatste uit. Hij vliegt op den Rabbi toe en slaat hem met geweld, en zoo iemand uit de vergadering den ijverigen Parnas niet terug getrokken hadde van den schreeuwenden Rabbi, zouden de gevolgen uiterst ernstig geweest zijn. Kortom, de Rabbi gevoelde nog geruimen tijd daarna veel pijn wegens de geweldige slagen hem door den Parnas toegebracht. Deze zaak, ongelukkig en onaangenaam voor geheel Israël, strekte niet weinig om den Rabbi aan te zetten met verdubbelde ijver naar de waarheid van het Christendom onderzoek te doen, en om zijne oogen te openen voor de overtuiging dat het Joodsche geloof gegrond is op eenen onschriftuurlijken grondslag. Hij kwam tot de volle overtuiging, dat JEZUS de Messias is. Hij legde zijn hart open voor zijne vrouw, maar ten spijt van alle bewijzen, die hij aanbragt tot staving van de waarheid, wilde zij volstrekt niet naar hem luisteren. — Dit alles vernomen

hebbende zond ik onzen Colporteur naar den Rabbi, die hem met groote vreugde ontving; zijne vrouw echter, schoon zij zich zeer beleefd jegens hem gedroeg, wilde niet hooren naar de boodschap des vredes.

De Rabbi bezoekt den Zendeling.

Het was een droevige, koude en stormachtige avond, toen tot mijne verbazing mijn vriend de Rabbi in mijn studeervertrek werd aangediend, en zooveel te meer was ik verwonderd dat de Rabbi tot mij kwam, dewijl zulk een stap alhier, overeenkomstig de begrippen der Joden, gelijk staat met eene openlijke belijdenis van het Christendom, ja, met den doop.

Het volgende is een kort uittreksel van ons toen gehouden gesprek:

Hij. Ik ben eenigsints gelijk aan dien goeden NICODEMUS. Ik ben geheel beschaamd, dat de vrees voor de menschen, wier adem in hunne neusgaten is, mij dus zoude besturen. Ik kon mij er niet van onthouden, om deze reis te ondernemen naar *Amsterdam* om u te zien; tot wien anders zoude ik hebben kunnen gaan. Die geen Jood is, laat hij nog zoo geleerd wezen, zoude niet in kunnen dringen in mijn gevoel,

noch de bijzondere moeilijkheid begrijpen waarmede een man in mijnen toestand te strijden heeft. Gij zijt in een' dergelijken toestand geweest: gij kunt mij begrijpen, gij kunt voor mij gevoelen.

Ik. Ik begrijp u; ik gevoel voor u.

Hij. Hier breng ik u eenige vragen, om die voor mij op te lossen. — De Rabbi haalde een stuk papier voor den dag, vol met vragen omtrent het geslachtsregister van onzen Zaligmaker, eene menigte plaatsen uit het Nieuwe Testament, enz., zaken welke zoo dikwijls in menigte vermeld zijn, dat het noodeloos is ze hier te herhalen. Toen ik op al zijne vragen geantwoord had, hetwelk ons een groot gedeelte van den tijd bezig hield, vroeg ik hem: gevoelt gij u overtuigd van de Goddelijkheid van JESUS van *Nazareth*?

Hij. Overtuigd zijnde door de onfeilbaarste bewijzen dat Hij de Messias is, kan ik er niet aan twijfelen of Hij is de Heer onze gerechtigheid, de Logos. Het Woord van God, het ongeschapene uit zich zelve bestaande Woord, waarvan de Tarchumim (Chaldeeusche uitleggingen op het Oude Testament) vol zijn; alleen de onwetende Jood verwacht den Messias, die even als hij zelf geheel en alleen mensch is.

Ons bestek laat mij niet toe, om de ontelbare plaatsen, die hij uit de Soar, een Kabalistisch

boek, dat hoog geacht wordt onder de Joden en uit de Chaldeeusche uitleggingen aanhaalde, neder te schrijven. Hiermede wilde hij niet alleen de waarheid der Goddelijkheid van CHRISTUS, maar ook van de gezegende leer van de heilige Drieëenheid staven.

Ik. Maar mijn dierbare vriend! hoewel ik mij verheug dat God u tot deze overtuiging gebragt heeft, geloof mij, ik spreek uit mijne eigene ondervinding, zal het u toch niets baten, tenzij gij wedergeboren wordt, tenzij gij u vernedert voor Gods aangezicht, van wege uwe zonden, en gij de noodzakelijkheid van zulk eenen Zaligmaker als JEZUS is, gevoelt.

Hij. Dit is eene van de redenen, waarom ik tot u gekomen ben. Ik heb mij eenen geruimen tijd zeer ongelukkig gevoeld. Ik zocht rust te vinden voor mijne ziel, door vasten en door mijne zonden voor God te belijden; ik gaf aalmoezen; ik bad dag en nacht, maar het hielp niets. Ik heb geene rust gevonden. Toen ik onlangs ter nederlag in het stof, biddende en mijne zonden en die van mijn volk belijdende, kwam het mij voor den geest, dat ik gelooven moest wat JESAIA getuigt: Hij is om onze overtredingen verwond, en om onze ongeregtigheden is Hij verbrijzeld. Nu vind ik rust en vrede in CHRISTUS.

Toen ik dit en nog veel meer andere dingen hoorde, verzocht ik den Rabbi met mij te knielen. Wij baden, wij prezen en loofden God wegens de onwaarderebare overgave van Zijnen Zoon JESUS CHRISTUS, ons tot verzoening en regtvaardigmaking. Wij baden ook voor zijne vrouw, zijne kinderen en voor gansch Israël.

Rabbi. Raad mij eens, hoe kan ik mijne vrouw tot de overtuiging, waartoe ik gekomen ben, brengen?

Ik. Bid voor haar in den naam van CHRISTUS, heb voor haar alle mogelijke genegenheid en geduld, en doe alles wat in uwe magt is, om haar te bewegen met u het Nieuwe Testament te lezen.

Rabbi. Wilt gij de goedheid hebben mij eenen Duitschen Bijbel te zenden. Ik kan hem niet met mij nemen, daar ik bij ongeloovige Joden woon.

Wij gingen van elkander als oude vrienden. Ik haastte mij den begeerden Bijbel te zenden, met een gebed tot God onzen Vader, dat Hij ook over die nog zeer in duisternis levende vrouw den Geest van ootmoedigheid en genade uitstorten mogt, en met haren echtgenoot op Hem leeren staren, Dien ook zij doorstoken hebben.

(Overgenomen uit de Berigten omtrent de uitbreiding van Gods rijk op aarde.)

A 2394952